

тушкытъ ни. Азъ ще ся похваля самъ да кажъ, че поради подобностъ—тж на характерытъ ни и симпатитъ на расположеніята ни свързахъ пріятелство съ М. П. съ когото и живѣхъ въ твърдъ тѣсно сношеніе.

Колко убо е честитъ, но какъ скоро прѣхожда онзи възрастъ, въ който не знае още нѣкой колкото славолюбіето, което всичко жьртвува за да спечели имотъ и славъ, толкозь и любовь—тж, на коѣто и-заящната сила смръкнува и осрѣдоточва всичкытъ ни душевны силы върхъ единъ само прѣдметъ; онзи възраст на невиннытъ сласти, на взаимното довѣріе, когато сърдцето още неопытно слѣдува свободно стремленіята на развиваннѣтж си чувствителность, и цѣло ся прѣдава простодушно на драгыйтъ нему прѣдметъ. Тогазь, любезный ми Велмоне, пріятелството не ся има да е праздно названіе, но счита ся като даръ Божій. Участникъ въ вситѣ тайны на М. П. азъ не залавахъ нищо, ако го не обадахъ по-напрѣдъ нему; защото и двама ся ржководяхмы съ допытванія единъ отъ другый, азъ за поведеніето си, а той за намѣреніята си, и чрѣзь тѣзи сладкж взаимность, юнсшеската ни възраст сподѣляше радоститѣ, и уталожваше гореститѣ ни. Колко ми жално станж, и колко скърбѣхъ азъ, когато настанж горестната онази минута, въ коѣто М. П. принуденъ отъ поржчваніята на бащъ си да остави Варшавж, дойде съ най-нѣжны чувства да ся опрости съ мене! Тогазь ный ся общахмы взаимно да съхранимъ за всегда тѣзи живж свръскж, която при-